

© PR

13/8/2022

Blændende Femme

EQUINOX CHAMBER MUSIC FESTIVAL: »NO MAN'S LAND«

AF MARIE-LOUISE ZERVIDES

Equinox Chamber Music Festival sætter i år fokus på glemte stemmer og tabte skatte. Helt oplagt var derfor torsdagens kammerkoncert *No Man's Land*, fuldt dedikeret til kvindelige komponister, hvilket tiltrak et stort og ualmindeligt ungt og hipt publikum til Musikhusets støvede rammer. Ny musik af Jessie Montgomery og Caroline Shaw gav koncerten særlig relevans og nerve, hvor instrumenternes klange blev sat yderligere i bevægelse af dansere på scenen. Som historisk modspil stod den på ældre værker af de tidlige pionerer Louise Farrenc og Amy Beach.

Den energiske *Strum* af Jessie Montgomery fungerede perfekt som koncertåbner. Som et ustoppeligt kraftværk spurtede strygerne frem med livlige folkerytmer, dybe strøg og grov pizzicatostrumning, og danserne spejlede hinanden i en koreografi fuld af nydelse og frihed.

Farrencs brusende sekstet bød på intens farvespil og dynamisk variation, hvilket til dels skyldtes den usædvanlige besætning for klaver og fem blæserinstrumenter, hvor den franske klavervirtuos Yannick Rafalimanana var blændende på tangenterne. Hos Beach flød senromantisk nostalgi tykt og overmættet, så det til tider følte klaustrofobisk, og det havde måske været oplagt at erstatte et af hendes værker med endnu en ny komponist.

Caroline Shaws *Entr'acte* blev koncertens absolutte højdepunkt. På fineste vis åndede en strygekvarteret Shaws cirkulende suk, intime pauser og kollapsende harmoniske strukturer. De to dansere forstærkede musikkens varme poesi i Matteo Di Loretos dirrende smukke koreografi, der var umulig at fjerne blikket fra. Jeg hungrede efter mere, og må jo blot vente til næste år.

© Rasmus Kongsgaard

15/8/2022

Kosmopolitisk rejse gennem jødisk musik

EQUINOX CHAMBER MUSIC FESTIVAL: »JEWISH VOICES«

AF RASMUS STEFFENSEN

Siger man jødisk musik, vil mange straks få associationer til klezmer-genren, denne folkemusikalske hybrid, som voksede ud af ashkenaziske jødiske miljøer i Central- og Østeuropa, og som flittigt inddrog elementer af omkringliggende musikkulturer.

Klezmermusikken lader sig også høre i fragmenter denne aften i Koncertkirken, hvor kammermusikfestivalen Equinox inviterer et talstærkt publikum til at udforske jødiske stemmer i kammermusik fra det 20. århundrede. Faktisk stikker vi lige tåen ind i det 21. århundrede med Osvaldo Golijov, hvis komposition »Lullaby & Doina« er skrevet i 2001. Den bygger dog videre på et tema, som han komponerede til filmen *The Man Who Cried* fra 2000, en vuggevis, som her udvikles til en fyrig *doina*, en improviseret form fra Balkan, som man også kender fra klezmer. Golijov, som er vokset op i Argentina, inddrager dog også elementer af tango. På den måde er åbningsværket emblematiske for en rejse gennem det jødiske som en musikalsk identitet, der er både kosmopolitisk og lokal, og som søger at værne om dybe traditioner, samtidig med at den hele tiden indgår i samtale med sine omgivelser.

Den samtale kan være både diskret og højroset, og det velkurerede program, som samtidig markerer afslutningen på årets festival, kommer i sandheden hele spektret rundt. Fra Erwin Schulhoffs ikonoklastiske, men også frejdigt vitale samtale med strygerkvartetens konventioner over Paul Schoenfields lovligt sentimentale omgang med klezmermusikken til Ernest Blochs mørke melodrama. Aftenens egentlige scoop er dog Yehudi Wyners *Kvartet for obo og strygertrio*, som tryllebinder over 25 minutter med mystiske og langsomt udfoldede motiver.

Anbefaling af Equinox Festival

Det er min store fornøjelse at anbefale Equinox Festival.

Sidste sommer ved Copenhagen Photo Festival var det en stor glæde at kunne præsentere en udendørskoncert i samarbejde med Equinox Festival. Copenhagen Photo Festival er den største af sin slags i Norden, som hvert år afholder en festival, der udstiller på adskillige gallerier, museer og andre kunstinstitutioner i store dele af København og Sydsverige.

Equinoxs koncert var en helt særlig begivenhed under vores egen festival sidste sommer. De præsenterede en fantastisk forestilling, hvor velspillet musik blev forstærket af spændende koreografi, som publikum kunne nyde at opleve i vores eget festivalområde udendørs på Refshaleøen. Niveauet var fremragende og nærværet i kunstnerens optræden skabte et helt særligt, intimt univers, som vores festivalgæster kunne glæde sig over at tage del i - Copenhagen Photo Festivals team ligeså.

Vi ser meget frem til fremover at samarbejde om flere projekter med Equinox Festival, og anbefaler festivalen og dens unikke tilgang til musik og dans på det allerhøjeste.

Festival Direktør og Managing director

Maja Dyrehauge Gregersen

A handwritten signature in blue ink, reading "Maja Dyrehauge Gregersen".

København, d. 22. april 2022

Anbefaling af Equinox Festival

Mit navn er Tim Matiakis og jeg er danser, koreograf og fra 2012 - 2021 kunstnerisk leder af Det Kongelige Teaters koreografiske udviklingsprojekt Corpus.

Jeg vil hermed anbefale Equinox Festival, da jeg fra min synsvinkel ser denne festival med dets fokus på tværfaglighed, og indstilling på sammensmeltning af og eksperimentering med klassisk musik og klassisk ballet, som en oase for den fortsatte og altid i udvikling sammenkobling mellem dans og musik.

Equinox består af top-professionelle og top-kvalificerede klassiske musikere, der med stor nysgerrighed og åbenhed ønsker at skabe nye bånd til kunstformen ballet gennem nyskreven og nyfortolket klassisk musik og gennem deres bånd til en af festivalens grundlæggere, Samuel Rees, tidligere danser ved Den Kongelige Ballet, koreograf og arkitekt.

Min egen erfaring med Equinox går tilbage til en Corpus fredagsbar i 2020, hvor jeg, som kunstnerisk leder af Corpus, havde inviteret Equinox ind for at have en dags workshop sammen med Corpus' fem dansere. Det blev en mindesværdig dag, da vi i løbet af dagen fik besked på, at Det Kongelige Teater lukkede ned for sin publikumsaktivitet grundet Covid-19.

Vi havde planlagt en visning for publikum, der på dagen blev aflyst, men arbejdet fortsatte dagen igennem indtil vi fik videre besked om situationen, og vi endte i stedet med at producere fem helt improvisatoriske, små film, der alle afspejlede det enkelte instrument, danseren, musikeren og deres kunstneriske møde. Dette delte vi på vores SoMe kanaler under den første nedlukningsperiode.

Jeg kan derfor, med min personlige erfaring og mit arbejde de sidste mange år som kunstnerisk leder af Corpus - der netop gik ud på at støtte op om koreografisk udvikling og nyskabelse, anbefale at støtte op om Equinox festivalen og deres koreografiske laboratorium, som er en del af festivalen.

Dans og koreografi, i alle deres genrer, har brug for mere støtte, når det kommer til udvikling og eksperimentering, hvorfor jeg også ser Equinox festival som oplagt at støtte, da den bedriver kunstnerisk udvikling, hvor både dansen og musikken får en kunstnerisk gevinst, og hvor publikum har mulighed at møde udfaldet af arbejdet i et publikumsvenligt og nært møde.

Med venlig hilsen

Tim Matiakis
timmatiakis@gmail.com